

Arrest

nr. 177 278 van 3 november 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, handelend in eigen naam en in de hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 31 oktober 2016 bij faxpost hebben ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 24 oktober 2016 houdende bevel om het grondgebied onmiddellijk te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlagen 13septies).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op de artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 oktober 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 november 2016 om 14u00.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. MOSKOFIDIS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 4 november 2010 dienen de verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Deze aanvraag wordt ontvankelijk verklaard bij beslissing van 1 maart 2011, waarna de verzoekers in het bezit worden gesteld van een attest van immatriculatie.

De gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris (hierna: de gemachtigde) beslist op 5 februari 2013 dat de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ongegrond is. De verzoekers dienen tegen deze ongegrondheidsbeslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

Op 22 april 2013 trekt de gemachtigde de ongegrondheidsbeslissing van 5 februari 2013 in.

Op 3 mei 2013 beslist de gemachtigde wederom dat de verblijfsaanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ongegrond is.

Nog op 3 mei 2013 beslist de gemachtigde ten aanzien van de verzoekers tot de afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten met inreisverbod (twee bijlagen 13sexies, oud model).

Bij arrest met nummer 105.020 van 14 juni 2013 stelt de Raad de afstand van geding vast inzake het beroep ingesteld tegen ongegrondheidsbeslissing van 5 februari 2013.

Op 20 juni 2013 trekt de gemachtigde de ongegrondheidsbeslissing van 3 mei 2013 alsook de bevelen om het grondgebied te verlaten met inreisverbod (bijlagen 13sexies d.d. 3 mei 2013) in.

De gemachtigde beslist op 20 juni 2013 wederom dat de verblijfsaanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ongegrond is. Op diezelfde dag levert de gemachtigde tegen aanzien van de verzoekers bevelen om het grondgebied te verlaten met inreisverbod af (bijlagen 13sexies, oud model).

Bij arrest met nummer 115.994 van 19 december 2013 vernietigt de Raad de ongegrondheidsbeslissing van 20 juni 2013 alsook de bevelen om het grondgebied te verlaten met inreisverbod (bijlagen 13sexies) van diezelfde datum.

Op 5 juni 2014 beslist de gemachtigde opnieuw dat de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ongegrond is. Op diezelfde datum wordt aan de verzoekers een bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd (bijlage 13). De verzoekers dienen tegen de voormelde beslissingen een verzoek tot schorsing en tot nietigverklaring in. Deze vordering is bij de Raad gekend onder het rolnummer 159.095.

Op 24 oktober 2016 neemt de gemachtigde ten aanzien van elk van de verzoekers een beslissing houdende bevel om het grondgebied onmiddellijk te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (twee bijlagen 13septies).

Dit zijn de bestreden akten, die aan de verzoekers op 24 oktober 2016 werden ter kennis gebracht. Uit deze akten blijkt dat de bijlagen 13septies elk drie onderscheiden beslissingen behelst, met name een bevel om het grondgebied onmiddellijk te verlaten, een beslissing houdende terugleiding naar de grens en een beslissing tot vasthouding in een welbepaalde plaats.

Op 31 oktober vorderen de verzoekers bij wege van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid dat de Raad de vordering tot schorsing in de zaak met rolnummer 159.095 versneld behandelt.

Met het arrest nr. 177 266 van 3 november 2016, willigt de Raad de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid in en beveelt hij de schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissing van 5 juni 2014 waarbij de aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ongegrond werd verklaard alsook van de bevel om het grondgebied te verlaten die jegens de verzoekers werden getroffen op 5 juni 2014.

2. Over de ontvankelijkheid – beslissing tot vasthouding

Ambtshalve dient te worden opgemerkt dat de vordering niet ontvankelijk is in de mate dat zij gericht is tegen de beslissingen tot vrijheidsberoving die in de bestreden akten vervat zit.

De bestreden bijlagen 13septies houden onder meer een maatregel van vrijheidsberoving in zoals bedoeld in artikel 71, eerste lid van de vreemdelingenwet. Voormeld wetsartikel luidt als volgt:

“De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen (...) 7, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen.”

Artikel 72, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt voorts expliciet dat het aan de raadkamer van de correctionele rechtbank toekomt te onderzoeken of de vrijheidsberovende maatregel in overeenstemming is met de wet.

De Raad dient derhalve vast te stellen dat hij, gelet op de door de wetgever voorziene beperking van zijn rechtsmacht - die op algemene wijze is geregeld in artikel 39/1 van de vreemdelingenwet -, niet bevoegd is om van de vordering kennis te nemen in zoverre het de bedoeling zou zijn om ook de maatregelen tot vrijheidsberoving aan te vechten (RvS 12 januari 2001, nr. 92.181; RvS 4 juni 2002, nr. 107.338; RvS 1 december 2006, nr. 165.469; RvS 1 december 2006, nr. 165.470).

3. Over de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de beslissingen van 24 oktober 2016 houdende bevel om het grondgebied te verlaten en terugleiding naar de grens

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Verder wordt in paragraaf 4, tweede lid van diezelfde bepaling gesteld:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terughoudingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terughoudingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.1. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringend karakter

In de nota met opmerkingen wordt het uiterst dringende karakter van de vordering niet betwist.

In casu bevinden de verzoekers zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringende karakter van de vordering tegen de bestreden verwijderingsmaatregelen, in toepassing van artikel 39/82, §4, tweede lid van de vreemdelingenwet, wettelijk vermoed.

Het uiterst dringende karakter van de vordering staat dan ook vast.

Aan de voorwaarde van de uiterst dringende noodzakelijkheid is voldaan.

3.2. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernstige middelen

3.2.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “middel” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een bepaling van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: EVRM) willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75). De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113). Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het prima facie karakter ervan. Dit prima facie onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, §4, vierde lid, van de vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoekster zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het EVRM.

3.2.2. De toepassing van deze voorwaarde

De verzoekers verwijzen in hun enig middel naar de door hen ingediende vordering tot schorsing en vernietiging tegen de beslissing van 5 juni 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ongegrond werd verklaard. Zij wijzen er tevens op dat deze aanvraag bij beslissing van 1 maart 2011 ontvankelijk werd verklaard en beklemtonen dat zij inzake het

beroep tegen de ongegrondheidsbeslissing van 5 juni 2014 een vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid hebben ingesteld teneinde de vordering tot schorsing versneld te behandelen.

De Raad verwijst naar zijn schorsingsarrest nr. 177 266 van 3 november 2016 waarbij de beslissing inzake de ongegrondheid van de aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet van 5 juni 2014 bij wege van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid in haar tenuitvoerlegging werd geschorst. In dit arrest heeft de Raad als volgt overwogen:

“De Raad wijst er op dat de eerste bestreden beslissing uitdrukkelijk vermeldt dat “Het attest van immatriculatie dat werd afgegeven in het kader van de procedure op basis van genoemd artikel 9ter dient te worden ingetrokken. Gelieve betrokkene tevens af te voeren uit het Vreemdelingenregister omwille van “verlies van recht op verblijf”. De eerste bestreden beslissing zelf betreft aldus de titel om over te gaan tot de intrekking van het attest van immatriculatie. Tevens dient te worden benadrukt dat de aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk werd verklaard bij beslissing van 1 maart 2011, beslissing die er ipso facto toe heeft geleid dat de verzoekers in het bezit werden gesteld van een attest van immatriculatie. Daar de verzoekers een ernstig middel hebben aangevoerd tegen de ongegrondheidsbeslissing van 5 juni 2014, houdt dit in dat de ontvankelijkheidsbeslissing van 1 maart 2011 op het eerste gezicht terug uitvoerbaar wordt.

Hierna zal blijken dat de grondvoorwaarden zijn vervuld voor de schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissing van 5 juni 2014 houdende de ongegrondheid van de aanvraag op basis van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Nu middels onderhavig arrest de schorsing wordt bevolen van voornoemde ongegrondheidsbeslissing, is meteen ook de titel om het attest van immatriculatie in te trekken, in zijn tenuitvoerlegging geschorst. Bijgevolg verleent de bevolen schorsing van de eerste bestreden beslissing, aan de verzoekers terug het recht op een attest van immatriculatie en kunnen zij derhalve niet meer het voorwerp uitmaken van een bevel om het grondgebied te verlaten.”

De schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissing van 5 juni 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ongegrond werd verklaard bevolen bij arrest nr. 177 266 van 3 november 2016, impliceert dan ook dat de verzoekers terug recht hebben op het attest van immatriculatie dat hen werd afgeleverd op grond van de beslissing van 1 maart 2011 waarbij de medische verblijfsaanvraag van 4 november 2010 ontvankelijk werd verklaard. De verzoekers kunnen derhalve niet meer het voorwerp uitmaken van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gelet op de schorsing uitgesproken bij arrest nr. 177 266 dringt zich derhalve tevens de schorsing van de tenuitvoerlegging van de thans bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten en de bijbehorende beslissingen tot grensleiding op.

Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

3.3.1. Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

De verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de

aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding *prima facie* een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

De voorwaarde inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is ten slotte conform artikel 39/82, §2, eerste lid, van de vreemdelingenwet vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.(artikelen 2,3,4, eerste lid en 7 van het EVRM).

3.3.2. De beoordeling van deze voorwaarde

Zoals de verzoekers aangeven, dreigt de verderzetting van hun annulatieberoep tegen de geschorste ongegrondheidsbeslissing van 5 juni 2014 iedere slaagkans te verliezen. Er dient immers op te worden gewezen dat artikel 9ter van de vreemdelingenwet van de vreemdelingenwet enkel van toepassing is op de “*in België verblijvende vreemdeling*”. De onmiddellijke tenuitvoerlegging van de thans bestreden verwijderingsmaatregelen, houdt zoals de verzoekers pertinent opmerken in dat zij worden verwijderd naar hun land van herkomst, de Russische Federatie. Indien de verzoekers in uitvoering van de thans bestreden beslissingen worden verwijderd, dan dreigt hun beroep tot nietigverklaring tegen de beslissing van 5 juni 2014 tot ongegrondheid van de aanvraag op basis van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, te worden verworpen wegens gebrek aan actueel belang omdat de afwezigheid van de verzoekers in België het bestuur er hoe dan ook van verhindert om na een gebeurlijke vernietiging aan de verzoekers een verblijfsmachtiging op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet toe te kennen. Deze omstandigheid maakt dat de verzoekers een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dreigen te ondergaan door de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissingen, te meer daar uit het schorsingsarrest nr. 177 266 van 3 november 2016 blijkt dat de schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissing tot ongegrondheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet reeds volstaat opdat zij terug recht hebben op een attest van immatriculatie. Het verweer in de nota met opmerkingen doet hieraan geen afbreuk.

Ook aan de derde cumulatieve voorwaarde is derhalve voldaan.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de jegens de beide verzoekers getroffen beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en voor Administratieve Vereenvoudiging van 24 oktober 2016 houdende bevel om het grondgebied onmiddellijk te verlaten en houdende terugleiding naar de grens, wordt bevolen.

Artikel 2

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt voor het overige verworpen.

Artikel 3

Dit arrest is uitvoerbaar bij voorraad.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie november tweeduizend zestien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A. DE BONDT,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. DE BONDT

C. DE GROOTE